

Arrest

nr. 133 819 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. PIEDFORT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 100 583 van 8 april 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel in Kabul geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 100 583 van 8 april 2013 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beroept verzoeker zich op dezelfde elementen als in zijn eerste asielaanvraag en legt ter staving daarvan het visitekaartje van zijn vader met vertaling neer, zijn wapenvergunning met vertaling, zijn werkvergunning met vertaling, drie politieverlagen van de ontvoering en moord met vertaling, een kopie van de medische documenten van zijn moeder en de briefomslag waarmee deze documenten hem werden opgestuurd.

Vermits verzoeker deze nieuwe gegevens kadert binnen de problematiek die hij in zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht, vermogen deze niet aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 100 583 van 8 april 2013 te tornen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de bijkomende verklaringen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kon immers slechts gebrekkige informatie geven over de ontvoering van zijn moeder en vader en andere familieleden, een element dat nochtans de kern uitmaakt van zijn asielrelaas. Het argument in voorliggend verzoekschrift dat hijzelf niet ontvoerd geweest is, neemt de Raad niet aan. De vaststelling dat verzoeker amper kan uitweiden over de ontvoering van zijn moeder en vader, leidt er dan ook toe dat er alweer heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Van een zoon mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over wat er met zijn ouders is gebeurd. Deze vaststelling klemmt des te meer vermits verzoeker zelfs omwille van die ontvoering weggevlucht is uit Afghanistan en hij na zijn vlucht contact gehad heeft met zijn oom en met zijn moeder nadat zij opnieuw werd vrijgelaten door de ontvoerders. Deze vaststelling wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zijn moeder ernstig ziek is en ernstig overstuur raakt als zij nog maar denkt aan wat zij alsan allemaal heeft moeten doorstaan, kan geenszins beschouwd worden als een afdoend excuus voor uw gebrekkige informatie, aangezien verzoeker ook met zijn oom langs moederszijde meermaals contact had en omdat zijn moeder, af te leiden uit de medische documenten die hij ter staving neerlegt, wel in staat was om van Kabul naar Peshawar te reizen om er medisch te worden behandeld. In het licht van deze vaststelling lijkt het dan ook niet overdreven om te stellen dat uw moeder u telefonisch op de hoogte zou kunnen brengen van wat er in Afghanistan is gebeurd en wat u zou moeten vrezen indien u terug zou gaan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn moeder dan toch haar relaas heeft neergepend in een verklaring en deze thans bijbrengt, stelt de Raad vast dat deze verklaring niet bij het verzoekschrift gevoegd is noch op enigerlei andere wijze de Raad is bezorgd. De Raad dan ook geen kennis nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook, deze verklaring, die allesbehalve als een objectieve bron kan weerhouden worden, betreft loutere post-factum verklaringen dewelke de Raad niet aanneemt. Deze verklaringen zijn immers enkel opgesteld teneinde de gebrekkige kennis in hoofd van verzoeker en diens ongeloofwaardige verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze

geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 100 583 van 8 april 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. In voormeld arrest werd immers het volgende geoordeeld: "Vooreerst kan verzoeker niet de minste duiding geven over de personen die zijn vader en oom bedreigden. Verzoeker weet niet welke de concrete aanleiding was van de bedreigingen noch wat de motieven van de daders hiervoor waren. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt alleen al door deze vaststelling ernstig ondermijnd nu verzoeker verklaarde precies omwille van deze bedreigingen zijn land te hebben verlaten. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het "een en ander betreft een absolute tegenstrijdigheid in hoofde van het CGVS" omdat de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van zijn huidige asielaanvraag door de commissaris-generaal niet aanvaard worden omdat deze louter in het verlengde liggen van wat hij uiteengezet heeft tijdens zijn eerste asielaanvraag terwijl zijn eerste asielaanvraag geweigerd werd omdat hij zijn asielmotieven niet afdoende bewijst, gaat dan ook geenszins op gezien zijn eerste asielaanvraag niet geweigerd werd omdat hij geen documenten kon voorleggen ter staving ervan, doch wel omdat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst niet op een nauwkeurig, zorgvuldig, coherente en geloofwaardige manier kon uiteenzetten. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de drie politieverlagen aangaande de ontvoering van verzoekers ouders en de dood van verzoekers vader.

Waar verzoeker aangeeft dat de medische attesten van zijn moeder aantonen dat zij door een hel gegaan is omwille van hetgeen zij ten tijde van haar ontvoering heeft moeten doorstaan, wijst de Raad er op dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en derhalve ook bezwaarlijk als ondersteuning kunnen dienen van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft het visitekaartje van de vader van verzoeker, zijn wapenvergunning en zijn werkvergunning, heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat deze louter iets zeggen over de werkzaamheden van zijn vader, maar niets over zijn asielmotieven. Deze documenten tonen inderdaad aan dat verzoekers vader werkzaam is geweest in een textielbedrijf, wat in casu niet ter discussie staat, doch zeggen niets over de beweerdde problemen die hieruit zouden voortvloeien.

Waar verzoeker stelt dat zijn oom meermaals brieven en dreigbrieven heeft mogen ontvangen en hij aldus bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw gezocht en gevonden zal worden, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een blote bewering betreft dewelke geenszins aangetoond wordt aan de hand van objectieve elementen. Verzoeker laat immers na deze vermeende brieven en dreigbrieven bij te brengen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 100 583 van 8 april 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd.

De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Na lezing van de informatie vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker slaagt er met de verwijzing naar de website van de FOD buitenlandse zaken waarin vermeld wordt dat de dreiging in Afghanistan van terroristische en misdadige acties zeer hoog is, niet in deze actuele en objectieve informatie, gestoeld op meerdere bronnen, te weerleggen. De informatie waarnaar verzoeker verwijst betreft immers reisadvies dewelke bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Wat betreft verzoekers integratie in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont hiermee ook geen schending aan van artikel 8 EVRM, dat voorziet in het recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2014, legt verzoekende partij met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij nieuwe stukken ter kennis worden gebracht. Het betreft een weergave van een telefoongesprek met de oom van verzoekende

partij d.d. 14/10/2014, een verklaring van de oom van verzoekende partij d.d. 29/9/2014, twee dreigbrieven van de taliban en een fotokopie van een foto van grafzerken.

5. Gelet op de nieuwe stukken die verzoekende partij ter terechtzitting heeft bijgebracht, komt het gepast voor de zaak naar de algemene rol te sturen teneinde de zaak ten gronde te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS